

(א) נשנת בני ושיניו
(ב) ונלינו לך קו. א. י. בימות
עה: נמוטות פה ב' כי קל:
עס קלנו. ושינוי כי ה:
(ד) ונלינו סו. ושיניו:
(ה) ונלינו קל. א. י. כי ב' פה:
(ו) ונערוך פירש ממונאו עס
מקום ושיניו רחיה
מנרדשי רבה פריש ועיש:
(ח) ונאפי אמר הכי ב' ונלי:
(ט) ונלינו א. פי רשיי
אומנה מקיז דס. רשיי
(י) ונלינו ממונאן שייך
לעש'.

לעזי רש"י

קורמייז ר עז העורר.

מוסף רש"י

הרגמא אביי אליבא
דרבא. נמונאו וכעילו
שעהא מתורגמא לפי
דבניו (טובה ים עיש')
אפקעתא דמלכא.
נלות הנמן (לעיל
ט. דאתיהו ממונאוי.
ממשפחה אומלה מניח
עלי דלמנין פ' ד' דריה
(יח. אבי ורבה מדבית
עלי קתו (יבחות עו)
או: מקוטועים. מניח עולי
לדני אנה דרבי בני
מניח עלי אהא (שינוי
כה) בית עלי שון כרומי
יניס. ולי נראה ממונא'
בנונים. בעלי מונון שאין
(כי ב' דה) שקל מוליא ושל
בגלל (תבותות פה) או:
על עס מקונון נקראו בני
עלי ממונא'. כדלמנר בני
במחילת פריש עני אשכיה
וקי עברת תפארת עלי
וגי' ר"מ אול למנלה רחא
אוהס שמורי רחא. אמר
להס שמה ממשפחת עלי
אהס דכתיב ביה וכל מניח
ביקן יתונו אנשי'. אמרו
רבי התפלל לעינו, אמר
להס לכו ויטעונו לנדקה
ואהס וזיסי נוקיה כי'
וי' אמר בריה (ית.) או:
יתפסר עין בית עלי בוצה
ונמוה. בוצה ונמוה הוא
דלון ממכסר אכל ממכסר
במורה ובמנינות תהימס
(ושב"ם ב"ב קלו: ודעו')
ס' טקנא. (מילי מוליהא.
קטועות גלל גלוס (שינוי
כה) או: דברסי כרומס
שאין נסה ממש, לשון (אויב
ית) ימן קלרו (ושב"ם ב"ב
ע. אסמכתא. הבעות
במחל שארס מבטוח את
חברו לשמן עליו עס
לא יקיים מנאו ימן כי
וקי (לעיל חח) היינו דבר
לדני נמן לו ממשחו, אמר
סוקנר על דבר שאינו קטור
שהוא יכול לנח ופעמים
משנלמן אותו (סנהדרין כד):
חברו לחברו דבר על
מנח ששעה דבר לעמד
וסוקן לגבו ששעה התנאי
שירוב לקיים הדבר ששיעור
ומן וכשיעור המון ילסו וכל
יכול לקיים (ושב"ם ב"ב
קסח). לא קניא. ושי
נמסס בתנאו וכל יסוקי סבך
(ע. אב אויב. אשמה
בזיה. ולא אעביד. ולא
אשעה בה פעולה האריות
לה (לעיל קד). שתלא.
נוטע כרמיס למחלה (ב"ב בא). ואומנא. מקיז דס (שם).

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא קמ"א.

מתני' לנים מועטות. פחות מן שנים: לא יורענה פשוטן. שורע פשוטן מכחש בצדק הרבה ואינה חוזרת ליושנה עד ז' שנים. והא לא מיתוקמה אלא בחזירות דאי בקבלנות מאי דבעי לזרע שהרי הבעלים חולקין בו: ואין לו זקרוס שקמה. עך סרק הוא וקוללין ענפיו לקורות הצנין והן חוזרין וגדילין (א) ופחות מן שנים אין נעשות קורות. הלכך קיבלה לפחות מן שנים לא יקור קורות שבה דלאו אדעתא לקורות נחית דבשנים מועטות איכס חזיריס לקורות אכל קיבלה לו' שנים שנה ראשונה זורעה פשתן וקוץ שנה ראשונה שקמה שבה: גמ' שנה שקמה יש לו. עשו והשיבו שמין לו שצמח לפיסתלק: למיסוס אמר רחמנא. מי שאילולי ויבל היתה נלמנת דכתבי (ויקרא כה) והארכ לו ממכר למיתות: ויגמיר מניס. (ב) דמקבל: הסס זכינו מעליא הוא. וכל כמה דלשנחא ארעא בנרשומיה אשנחא וארעא דהדרא משוס היובל אפקעתא דמלכא הוא ומאי דלא פקע מלכא לא מפקע ממכר אפקע שנחא לא פקע: קדחו בה סאלי. נמחו זה אילנות: דיקנא ואליס. קיבל הימנו איהן לפירותיו קך וכן שנים ונמענה והגזירו עיקרו ה"ך וכו': לאו אדעתא דהכי נחת. אלא לאכילת פירות. הכא אדעתא דהכי נחת לכל אשר ימנח בה: הסס לים ליה פסידא. כל מה שהשיצ שקמה לא מנע ממנו חרשה וזרעיה: ידא דאספסתא. מקום הדקלין היה זורע דאספסתא. ידא כונו (במדבר ג) איס על ידו: אנה כורכמא רישקא רבא. אנה הייתי מנגדל במקומן כרכוס שדמיו יקינן: אל' מדקאמרת כורכמא רישקא רבא. שהוא דבר הנקרך בכל שנה ולא אמרת אנה חאלי הייתי נוטע בה למישקל שבחיהו גלית אדעתך דלא נחתה להא ארעא אדעתא למיעבד בה מיד דבר קיימא למישס ליה שבחיה ומפיס אלא מיד דמיעקריה ומשיקליה ומזיל כי מסתלק שקול כורכמן רישקן אותו כורכמא רישקא דהיינו תאלי שקיימו צה עקור אותו וכן וכשתצא לעקור אינו אלא ענים וזה ימן לך דמי ענים: אהדר ליה משויסא. הגביהו סביז גדוליה ענין שן הר: קדחי ציה ורדסא. צההיא מוסינא נמחו צה אילנות של עוזרדין קורמייזר בלע"ו: ממונא. (ג) מניח עלי שיה ממשפחה רעועה: אמריסו מיני מוניסא. דברסי בגנוניס. לשון מוליה צמוליה צמו'ק (דף י:) גששוסי: אפילו רב פפא. דבעי שבר שנחא דתאלי: דאיש ליה פסידא. הכא מאי פסידא אינא. צמונינא אין דרך לזרוע: שסלא. נוטע כרס צקרקע בעל הבית ועליו להיות חריס כל הימיס ונוטל מחנה צפירות: אפסיד. מאי דלשצח ככר מיהו חכמי הוה שנחא ומיסתלקנא דקאמיר בלא שנחא קאמיר: ורז כהנא אמר וכו'. דה"ק אי מפסידנא מסתלקנא על כרחי ושיקילנא מאי דלשצחי: לא קניא. (ה) אמרת הכי לא מסלקין ליה בלא שנחא: מאי דאפסיד מנינון ליה. שיימנין מאי דמטי לבצל הבית בהפסד ומנינון ליה מחלקו דשתלא שבצח: אומנא. (ו) מוהל מיעוקות: (ג) נמוסין ועומדין דמי. לסלקניהו: מקרי דרדין. פסידא דלא הדר הוא דשצשתא כיון דעל על:

אלא מעתה דיקלא ואלי"ה ה"נ. דבעי מר שנחא צלמיות הדקל הא דאלי אפילו לחזי לית ליה דרוקא שבצח שקמה לניכא פרי אלא שבצח גידול ענפיס קאמר חזי דיש לו דלדעתייסו נחת אכל אדעתא דלמיות הדקל לא נחת ה"נ מר לא נחת אדעתא דתאלי אלא אדעתא דאספסתא אל' הסס דאלי לאו אדעתא דהכי נחת דקאמרת אכל אנה (ג) נחתנא למנה שינמיס הקרקע דהיינו אספסתא ואלו נמחו במקומה:

כמאן כאב"י. דאילו לרבנז דלמנר שבצח שקמה אין לו אע"ג דאיכא לנימנר דלדעתא דהכי נחית ומשני דאפילו תימנא כרבא דהסס כו: אין דך אלא דמי עציים בברא. [א] ונע"ג דבסוף פרק השואל (לעיל דף קה. וס) אמר דמאי לנימנר זיתי אני נוטל אי לא משוס ישו ז"י הכא לא מני אמר ליה [ב] דמיידי דמי תאלי לא היו רחויס לנוטעס בצמקס אחר ואס היה נוטלס היו מתיס ולא היו שוס אלא לעניס ח"כ מלדא אל' תאלי הוה נטענא אלא כורכמא דרישקא ששעוקין אותו אין נוטעין אותו במקום אחר גלית אדעתך שלא היית חושש דבזר שראוי לנוטען ולכן אין לך אלא דמי עניס [ג] וכגון שהתאלי לא היו ממחישין אותו יותר מאספסתא וכורכמא דרישקא שאס לא כן לא יכול לומר תאלי הוה נטענא שהרי לאספסתא קבלה:

אשר יגאל מן הלזים ויפא ממכר בית ועיר אחרתו ביביל ב' בתי עיר הלזים הוא אחרתו עיר בני ישראל ויקרא בה לה

עין משפט גר מצוה

פב א ב מיי פ"ח מהלכות שכירות הלכה ג יד טו"ע ח"מ פ"ח ש"כ: פג ב מיי"ג שס טור ח"מ ע"ס: פד ד ה ט מיי"ג שס טו"ע ח"מ ט' שס סעף א': פה ז ה ט מיי"ג פ"א מהלכות שמיטה הלכה ו סמנ לאון ערה: פז י ב מיי"ג פ"ח מהל שכירות הלכה י סמנ עשין פט טו"ע ח"מ ט' ש"כ: פח ל טו"ע ח"מ ט' ש"כ: פח מ ז מיי"ג פ"א מהל שכירות הלכה ו סמנ שס טו"ע ח"מ ט' של סעף ב': פט ס מיי"ג פ"א מהלכות שכירות הלכה ו ועין שנהגות וימנוד משה סמנ עשין פט טו"ע ח"מ ט' ש"כ:

תורה אור השלם

אשר יגאל מן הלזים ויפא ממכר בית ועיר אחרתו ביביל ב' בתי עיר הלזים הוא אחרתו עיר בני ישראל ויקרא בה לה

הגהות הב"ח

(א) גמ' שקול כורכמא: (ב) שם מפסדינא מסתלקנא אפסיד: (ג) רש"י ד"ה ואין לו וכו' ובפחות מן שנים: (ד) ד"ה ונגמיר מניח למקבל: (ה) תוס' ד"ה אלא וכו' אכל אנה הכא נמנינא:

הגהות הגר"א

[א] תוס' ד"ה אין לך ונע"ג וכו'. כי' ונח דלמנר שס ביידיד לנשה כי' נח לישנא משוס נחשא אדעתא וקי'ל החל לנשנא. תוס' אולי לשיעטויסו שכתבו למטה וכוון שהתאלי כו' אכל הטור כו' קבל דבאמת שנמוחסינן מ"מ למה לען כח שנוטל דמי נטעיות העומדין ליטע ובמ"ש תוס' שס ב"ה וס אמר כו': [ב] שם ממייזי כו'. כי' וי"פ הטור וכו' אכל המניס' ושי'ע השמיטו ובמ"ש השני של תוס': [ג] שם וכוון כו'. כי' אכל הטור השמיטו דסי' לעובדה דלמן הוא מתקבל ושי' רש"י ק"ו ע"כ ממתי ד"ה לא רוענה כו' ולכרמנ"ן שס דלוחס ד"ה לא רוענה פשוטן כו' כול ענין מתקבל ח"כ לגיניו דעמו דלמשקל וסמלקין כו' ולכן שמיטת הרמב"ם קבל לפי שבהם הדין אכל מקבל על הממתי דלמן ודלף כח דעת רש"י דממתי כלן ד"ה לא רוענה פשוטן כו' ורש"י אולי לשיעטו כו' (ועמ"ש רבינו בחמ"מ ט' ש"כ ד':)